משנה · אחרונים · רש״ש · סדר נזיקין

רש״ש על משנה שבועות

רבי שמואל שטראשון [הרש"ש]

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

רש״ש על משנה שבועות

רבי שמואל שטראשון [הרש"ש]

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/רשש-על-משנה-שבועות/
הקובץ נוצר ב־17 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 5
משנה א 5
משנה ב 5
פרק ב 5
משנה א 5
משנה ג 5
משנה ה 6
פרק ג 6
משנה א 6
משנה ה 6
משנה ו 6
משנה ח 7
משנה י 7
פרק ד 7
משנה א 7
משנה ד 7
משנה ה 7
משנה ו 8
משנה ז 9
משנה ח 9
משנה ט 9
משנה יא 9
משנה יב 10
פרק ה 10
משנה א 10
פרק ו 10
משנה א 10
משנה ג 11
משנה ז 11
פרק ז 11
משנה ד 11

משנה ה 11
משנה ח 12

פרק א

משנה א

בתוי"ט סד"ה ידיעות הטומאה כו' דהא הכא דכתיבן בהדדי נמי אמרינן ובמחכ"ת הרי הקדימו דבטעמא דכתיב גבי הדדי סגי וא"כ ע"כ הא דקאמר תו ודמיין כו' הוה כמו א"נ והקשו שפיר לטעם הב' וז"פ:

שם בתוי"ט ד"ה שהן ארבע כו' והא דנקט הר"ב תחלה הכא העומד בפנים כו' וכן לשון רש"י. ול"נ דבתרוייהו הקדימו הושטת ידו לרשות אחרת ליטול משם חפץ להביאו אליו:

שם תוי"ט ד"ה מראות נגעים כו' דמראה ל"ז הוא כדכתיב כו'. לכאורה י"ל דמראות הוא מנפרד מראֶה בקמץ וכדכתיב המראֶה הגדולה הזאת (דניאל י' ח') יותר ה"ל להביא מקרא דמראה הנגע עמוק (ר"פ תזריע) דמראה דנגע הוא בל"ז:

משנה ב

ברע"ב ד"ה הרי זה כו' ועני חטאת העוף. ברש"י ולעני עוף הכולל בזה החטאת והעולה:

פרק ב

משנה א

במשנה ולא ידע ומשאכל ידע. (וכ"ה הלשון במקדש) ולכאורה שפת יתר הוא דהא כבר אמר ונעלמה נעלם נעלמו כו' ואכל אה"ק ונ"ל דבא לאפוקי דאם אכל כזית בהעלם ואח"כ נודע לו ועכ"ז לא הניח אכילתו דאינו מביא קרבן דנקרא לא שב מידיעתו דאמרי' הוכיח סופו על תחלתו וכ"מ להדיא דברי התוס' לקמן סוף די"ז ע"ש והא דמשמע בזבחים (מ"א ב') דדוקא מחשב ואח"כ שתק אמרי' לר"מ דע"ד ראשונה הוא עושה אבל בשתק ואח"כ חשב ל"א דהוכיח סופו על תחלתו לכ"ע וכן בחולין (ל"ט ב') לרבנן דרשב"ג דהתם משום דשתיק מעיקרא מוכח דלא כוון לזה וע' בריש שו"ע יו"ד ברמ"א בדין שוחט שבדקוהו ונמצא שא"י הל' שחיטה לענין שחיטתו למפרע ובאחרונים שם (ועי' בספרי פ' ראה פיס' פ"ד ולא חשוד למפרע גי' הז"ר ופירושו דלכאורה חולק על סברתי אך המעיין הישר יראה שיש לחלק ואכמ"ל) ולזה קאמר ואכל אה"ק ולא ידע (ר"ל כל משך אכילתו) ומשאכל (לאחר גמר אכילתו) ידע ה"ז בעו"י וכן יתפרש בבא דמקדש:

משנה ג

במשנה נטמא בעזרה כו'. כתב התוי"ט בשם התוס' דאיצטריך לאשמעינן כו' ול"ד במחכ"ת דמתניתין טובא אשמעינן דא"ח אלא בהשתחויה או בשהייה או ביציאת

ארוכה והתוס' לא כתבו רק על הא דבעי הגמרא ע"ז מנלן ואיצטרך ליה לימוד מיוחד בזה:

משנה ה

רא"א השרץ ונעלם כו' רע"א כו' ריש"א כו'. ופסק הרמב"ם בפי"א משגגות כרי"ש וע"ש בכ"מ והתוס"ח הקשה דהא הוי סתם ואח"כ מחלוקת כו' ע"ש. ול"נ כיון דרבי סתם תחלה כאן ובפ"ק כרי"ש ודאי כוון לסתום כהלכה ולא הדר ביה והמחלוקת דהביא לבסוף הוא מפני פלוגתת ר"א ור"ע בידיעה שבתחלה אי סגי בידיעת הטומאה כר"ע או דבעינן ג"כ שידע במה נטמא כר"א ובהא פסק הרמב"ם כר"ע נגד ר"א כי מאי דמשמע מהכ"מ דגם רי"ש סובר בזה כר"ע (ונ"ל כוונתו מדנקיט בלישני' העלם טומאה כר"ע) תמוה דלפום תלמודנו לא בעי רי"ש ידיעה כלל בתחלה כדהוכיחו התוס' לעיל (ג') בד"ה אי רי"ש:

פרק ג

משנה א

במשנה שבועה שלא אוכל ואכל כ"ש חייב דר"ע כו'. נסתפקתי בלא אכלתי ואכל כ"ש מהו דלכאורה תשובת ר"ע שזה מדבר ומביא קרבן דר"ל מדבר ואוסר אינה אלא בלהבא עי' לקמן (כ"ב) ובתד"ה והרי מגדף וי"ל גם לאידך גיסא לפי מה דמסיק המל"מ דרבנן מודים דבלשון בנ"א אכילה בכ"ש רק דס"ל דבסתמא לא אסר על עצמו אלא כשיעור איסורי תורה א"כ בלעבר דלא שייך הך טעמא יודו דאפי' כ"ש:

משנה ה

בתוי"ט ד"ה שאתן לפלוני כו' ותנן לקמן נשבע לקיים כו' פטור הנה בזה פליג ריב"ב שם ומחייב ועי' תוס' שם ד"ה לקיים ונ"ל לפרש דהקושיא היא על ושלא אתן דמודה ביה ריב"ב דפטור ועמש"כ לעיל (כ"ג ב') בתד"ה דמוקי:

משנה ו

במשנה נשבע לבטל אה"מ ולא בטל פטור. לכאורה יפלא על לשון פטור דאדרבה מותר ומחוייב הוא לעשות המצוה כדאיתא בנדרים (ט"ז) במשנה ובשבועות מותר ושם בגמרא דמיחל הוא לחפצי שמים ודוחק לומר דמשום סיפא דלקיים תנא פטור ובקל י"ל דהכא לא עסיק התנא אלא בדיני הקרבן אם חייב אם פטור ואולי י"ל דאשמעינן דאפילו היכא דחייל השבועה לבטל אה"מ כההיא דהירושלמי שהביאו התוס' לעיל (כ"ד) ד"ה אלא הן מ"מ אם לא ביטל פטור מקרבן כדיליף הכא בגמרא דקרא דלהרע

לא מיירי בביטול מצוה ועיקר ד"ז מצאתי בר"ן בשם הרמב"ן בס"פ לתרץ בזה קושיית התוס' הנ"ל מהירושלמי על הא דהן המ"ל ע"ש וזהו כוונת הגמרא בנדרים שם (רדי"ז) חד קרא למיפטרי' מקרבן שבועה ור"ל אפי' היכא דחל השבועה כגון ע"י כולל וחד למפטרי מן לאו דשבועה והיינו שלא ע"י כולל דלא חייל כלל ויש לי עוד בזה דברים וכן בבבא דלקיים כו' אלא שאכמ"ל ישמע חכם ויוסיף לקח:

משנה ח

במשנה שלא לעשות סוכה ושלא ליטול לולב. הא דתני גבי סוכה העשייה ולא הישיבה כדתני גבי לולב הנטילה (ובנדרים ט"ז ב' אמר רבא באמת הא דאמר שלא אשב בסוכה) עי' סוכה (י"א ב') גבי פלוגתא דעבר וליקטן ויתיישב לך:

משנה י

במשנה שבועת ביטוי כו' ברחוקים ובקרובים כצ"ל וכדלקמן גבי שבועת שוא (ובציון דרש"י שם ט"ס) וכ"ה בגמרא לקמן:

פרק ד

משנה א

במשנה ולא בנשים כו'. אף דאמרינן לקמן (ל"ב) הכל מודים בעד סוטה ובעד מיתה ולאלו גם אשה וקרוב נאמנים מ"מ פטורים מקרבן שה"ע דאין שם עד עלייהו משא"כ בע"א כשר דשם עד עליו דראוי להצטרף עם אחר כו' כ"כ בתור"ע וכבר קדמו בזה בעל מל"מ בהגהותיו לחינוך בסוף ויקרא ונראה דלזה כוון רש"י במש"כ דכתיב והוא עד כו' וכ"ה בתוספתא בפ"ז והוא עד הכשר לעדות אבל עדיין קשה מההיא דירושלמי שהביא הר"ן לקמן במשנת והם יודעים לו עדות עד מפי עד דע"א אף שקבלוהו כשנים פטור אח"ז ראיתי בתשובותיו סי' קע"ט שעמד בזה:

משנה ד

בתוי"ט ד"ה שתיהן חייבות כו' וקשיא גוססות דקאמרי דמשמע דתרוייהו גוססות למאי כו'. וי"ל דלרבותא יותר קאמר דאף ששתיהן גוססות ואיזו שתמות יתכשרו אפ"ה הראשונים חייבים:

משנה ה

במשנה שבועה שאא"י לך עדות כו'. הקשה התוי"ט שבועה זו למה ור"ל דבאא"י לך עדות לבד סגי דזה הוה מושבע מפי אחרים דמיירי עיקר קרא ותירץ בתירוץ הב' דאיידי דבבא השניה נקטה ע"ש. לכאורה אף שם מיותרת דכיון דפרטו פקדון ותשו"י כו' בלא

צורך דהא כבר הזכירם המשביע ש"מ שכוונו לקבל השבועה אכל חדא וחדא ואולי סברתו דהואיל דהמשביע לא כוון להשביעם אכל חדא וחדא אלא דפרט תביעתו לא מהני קבלתן השבועה בפרט לחלק וצ"ע בזה:

משנה ו

בתוי"ט ד"ה ושאנס כו' ושותא דמרן ל"י דלא אשכחן זכותא לאבוה בכתובתה. אין אשכחנא בכתובות (מ"ג ב') במשנה ונוכל לחשוב הטה"נ שיש לו בה:

שם בתוי"ט ד"ה ושאנס כו' משום בשת ופגם. ומסתבר דכשם שחולק ר"ש בשה"פ לקמן כמו כן חולק בכאן ונדחק בפ' דלקמן מ"ג ליישב מדוע לא העמיד רבי דבריו בהך דקדים. ולכאורה תימה ע"ד דהא ר"ש ס"ל בעלמא דהגל"ם כממון דמי וא"כ לדידי' בקנס נמי חייבים כדאמר הש"ס לעיל לראב"ש דהכא ולהי"מ שכ' התוס' בכתובות (ל"ד) ד"ה ס"ל י"ל דאף אנו נאמר גם לר"ש דאין להכריח דלחייב משום גורם לממון בשה"ע אך מ"מ תמוה דמנ"ל להקשות דילמא ס"ל לר"ש דהגל"מ כממון דמי גם לענין שה"ע ולהכי ל"פ כאן גם בפסחים (רד"ו) משמע דלכל אמרינן לר"ש כממון דמי ואולי יש לכוון דבריו למאי דמסקינן בכתובות (מ"ב ב') דר"ש בפקדון לדבריהם דרבנן קא"ל ולכן גם הכא הל"ל לדבריהם ולפמש"כ לעיל (ל"ב) לחלק בין דהגל"מ דר"ש לדראב"ש א"ש דבריו בפשיטות אבל קשה הא דאמר הש"ס רישא חדא קמ"ל כו' הלא גם אונס איצטריך לאפוקי מדר"ש ועוד ק"ל בשלמא בפקדון טעמייהו דרבנן שפיר דלא שביק כו' וקתבע מידי דכי מודה ביה מיפטר אבל בעדות אדרבה איפכא מסתברא דקנס דכי מודה בי' מיפטר לכן תובעם שיעידוהו קודם דלא תהני לו הודאתו אח"כ אבל בו"פ דגם אם יודה יהא חייב וכן אימתי שיעידו יהא חייב לא בהיל עליהם לתובעם:

אשר ע"כ נלע"ד דאף דילפינן תחטא תחטא משה"פ דבעינן תביעת ממון מ"מ אמרינן דלהכי לא כתבי' בגופי' לומר דאפי' לא תבעו על הממון גופיה רק שיש בו ממון ג"כ חייבים וסברא זו מצינו לאביי בפסחים (כ"ה) ע"ש וכה"ג ביומא (מ"ח ב') ע"ש ברש"י ד"ה הולכה בשמאל מהו וכן כתבתי בפסחים (ה' ב') בס"ד ע"ש וכן לענין קנס אע"ג דבפקדון פטור הכא י"ל דחייב מטעמא דאמרן ומתורץ תמיהת התוס' ד"ה א"ד דעל תירוצם ק"ל למאי דמסקינן בכתובות שם דר"ש פוטר אפי' כשעמד בדין דכי הוה מודה היה חייב א"כ לדידי' גם בשה"ע יפטר וה"ל להש"ס לומר אליבא דר"ש לא תיבעי לך כדאמר אליבא דראב"ש וכן מתורץ תמיהתו לקמן ע"ב בד"ה ונאמר. ובזה מיושב ג"כ מה שהקשה לי חכם אחד לדעת הנ"י בשם הריטב"א בהאשה שלום דבע"א במיתה בעינן נמי שהביאתו לב"ד שיתירוה אבל לכתובתה לא מהימן א"כ איך אר"פ לעיל הכל מודים

בעד מיתה שהוא חייב דממ"נ אי דתבעתו להעיד לכתובתה אינו נאמן אי להתירה הא בעינן תביעת ממון דוקא כדמוכח מפלוגתת ר"ש ורבנן ובמש"כ א"ש דלעולם בתובעתו להתירה וכיון דיש בו ממון חייב:

משנה ז

במשנה שאני כהן. עפירש"י ורע"ב וק"ק דמ"ל בזה ג"כ תביעת ממון כגון שנתן תרומת טבלו לכהן מפני של"י שהוא עצמו כהן ועכשיו שנודע לו טוענו להחזירה לו דהוה מתנה בטעות ומשביע עדים ע"ז:

משנה ח

במשנה שאמר כו' ליתן לי מאתים זוז כו'. וכתב התוי"ט ואפי' הוא עני כו' אלא מטעם נדר כו' שאין ב"ד יורדין לנכסיו כו'. מאין ליה הלא תנן בערכין פ"ה חייבי ערכין ממשכנין אותן ואולי דוקא גזברין אבל לא ע"י ב"ד עי' ב"ק (מ') תד"ה חייבי כופר ובמהר"ם שם וכאן אין לומר דגבאי צדקה ימשכנוהו כיון דאיננה רק לעני פרטי אין להם להזדקק לזה:

משנה ט

במשנה משביע אני עליכם כשתדעון לי עדות שתבואו ותעידוני כו' בתור"ע כתב שאם ענו אמן ואח"כ ידעו ולא העידו הוי כשבועת ביטוי ול"נ דהוה כנשבע לקיים אה"מ כמו בפ' דלעיל דשבועה שלא נעידך הוי נשבע לבטל אה"מ:

משנה יא

בתוי"ט ד"ה והם יודעים כו' והתוס' כתבו או שהיה אחד מהן כו' דאפי' אם יש שם ג' עדים כו'. נראה דר"ל ומשביע כולם שיעידוהו ואם העידוהו כאשר השביעם היו עדות כולם בטלה או אפי' שלא השביע את הקרוב כדמשמע לישנא דאמר לשנים כו' מ"מ כיון דהוא ביניהן כדאמר אחד מהן (וע"כ פירושו אחד מהעומדים שם) אם נתכוון להעיד בשעת ראיה יכולין לומר אילו העדנו גם זה היה מעיד אתנו (ומה שהזמין הכשרים לבדן לא מהני כמ"ש הש"ך בסי' ל"ו סקי"ז) וא"ש מתניתין כרבי במכות ומיושב קושיית התו"ח. מש"כ התי"ט וצ"ל שסברתם דמה ששמענו במס' אחרת כו' ל"ד במחכ"ת דהא טובא אשמעי' כאן למיסתם כרבי ולאפוקי מדר' יוסי שם וגם פי' התוס' בסנהדרין (מ"א ב') בד"ה כמאן ר"ש דמכות שם ל"ל כלל הא דעדות שבטלה מקצתה בטלה כולה וא"כ אשמעינן למיסתם דלא כוותי' ולאפוקי גם מסתמא דסנהדרין שם לפי מאי דמסיק רבא שם דסתמא כוותי':

משנה יב

במשנה עד שישמעו מפי התובע. לעיל אמרינן דע"י שליח א"ח אלא בבא בהרשאה ובתור"ע אות ל"ד תמה על הרמב"ם בפ"ט מהל' שבועות ה"ו שכ' סתם שלוחו וסיים ול"מ מי שהערה בזה וצע"ג ותמיהני שנעלם ממנו שכבר העירו התוי"ט לקמן פ"ה מ"ב והלח"מ בפ"ז שם וישבוהו וכן תמיהני על הפ"מ בפי' לירושלמי שהביא ת"כ דממעט שליח וכתב דדחהו הרמב"ם מפני גמרא דילן דאמרה דמהני בבא בהרשאה ונעלם מכ"ת לחלק בין שליח סתם לבא בהרשאה:

פרק ה

משנה א

במשנה אשם בכסף שקלים. ל"י מדוע שייר לחומש ויותר קשה לקמן בברייתא דתני חמורה הימנה שה"פ כו' דשיירו:

שם ברע"ב ד"ה בפני ב"ד כו' ואח"כ הודה כו'. עי' מהרש"א ותוי"ט ותמיהני שנעלם מכ"ת שע"י עדים בלתי הודאתו אינו מתחייב בקרבן וחומש כמ"ש רש"י לקמן ברפ"ח ד"ה ה"ג דאינה באה עד שמודה ושב מרשעו ולהכי קתני שם והעדים מעידים כו' משלם אה"ק הודה מעצמו משלם קרן וחומש ואשם וכ"מ בד"ט ויותר מבואר בב"מ (ג' ב') וע"ש בתד"ה אשם:

פרק ו

משנה א

במשנה וההודאה בש"פ. עי' בר"ן שכתב ואכתי איכא למידק מודה במקצת דחייב רחמנא המ"ל דהא ה"ל הודה בקרקעות לכאורה אינו מובן דהרי כתב בתחלה על הא דר"ח קמייתא דמיירי שלא העידו שלא פרעו ולכן לא גבי מלקוחות דטענינן להו דלמא פרעי' והלכך לא מקרי שעבוד קרקעות משמע דס"ל כהרמב"ן שהביא הרא"ש בס"פ דלעיל ע"ש וא"כ מודה במקצת נמי וצ"ל דלעולם לא ס"ל כהרמב"ן ובתחלה אינו מתרץ רק דלא מיקרי שעב"ק כיון דאינו גובה מלקוחות ואח"כ מקשה דמ"מ כיון דגובה מב"ח ה"ל הודה בקרקעות גופיה וזה היה יכול להקשות גם אהא דר"ח דעסיק ביה אלא דתפיס עיקרא דמילתא דמינה יליף ר"ח:

שם ברע"ב ד"ה וההודאה (שמתחייבת) כו' [שמחייבתו] כ"ה לשון רש"י. מהגרמ"ש ז"ל:

שם בתוי"ט ד"ה וההודאה בשוה פרוטה כו' וכתב הר"ן כו' ומלוה ע"פ גובה בין מן היורשים בין מן הלקוחות נ"ב דבר תורה כ"ה בהר"ן. מהגרמ"ש ז"ל]:

משנה ג

בתוי"ט ד"ה שהכל מין כו' פר"ח כלומר כו' ל"ד בהעתיקו פי' זה בסתם דלא זכר שהרע"ב במ"א הולך בשיטת רש"י בזה:

משנה ז

במשנה ומי נשבע מי שהפקדון אצלו כו'. התוי"ט דקדק על לשון פקדון דהא במשכון איירינן ואמר דאשמעינן בזה דבפקדון נמי דינא הכי דישבע שאינו ברשותו וזהו לאוקימתא דר"א לקמן דמי נשבע תחלה אלא דהקשה אמאי לא איסתייע ר"ה שם ממתניתין ע"ש ול"נ דאף לפי' הראשון דלקמן דשקלוהו כו' וזה היה דעת המקשה לר"ה שם וכן לתירוץ רב יוסף ואביי שם מ"ל גם בפקדון כה"ג שטען הנפקד שאבד ומתחייב לשלם והמפקיד אמר שהיה שוה סלע והלה אומר שקל דאף דשבועה היא גבי נפקד מ"מ למר בר"א לעיל היה יכול להפכה על המפקיד ולהחולקים עליו מ"ל היכא דשניהם מתרצים וקמ"ל דבזה אינו יכול להפכה דשמא יוציא זה אה"פ והא דמקשה הגמרא אילימא אסיפא ות"ל דשבועה גבי מלוה ולא משני דמיירי לענין הפוכי דזה דוחק להעמיס זאת בדין המפורש אבל הדקדוק נוכל לכוון בזה:

פרק ז

משנה ד

במשנה אחת שבה"ע. עתוי"ט שעשה מחלוקת בין הרמב"ם והר"ן והרמ"ה והתור"ע השוום ואישתמיטתיה שכבר קדמהו הש"ך בסי' צ"ב סק"ו:

שם במשנה היה אחד מהן כו'. ר"ל אחד מן הנשבעין שבתורה:

משנה ה

תן לפועלי בסלע מעות. נ"ל לקרוא הל' הב' בפתח והוא ל"ר וכן הר"ן נקיט בלשונו פועלים וכן בגמרא. ולכן שפיר מסיים והן נשבעין ונוטלין דלא קאי רק עליהם דאבן ל"מ קאי שהרי לא נתחייב לו באמירתו וכדמשמע ג"כ מהר"ן (והרמב"ם בפי' שהזכיר גם בנו אצל שבועה לכאורה תמוה) ובזה לא נצטרך למש"כ התוי"ט בכדי שיוכל הפועל להוציאם בפרוטרוט אלא הואיל שהן רבים צריכין למעות קטנות לחלקן ביניהם:

שם והן נשבעים ונוטלים. לכאורה יקשה לפ"ז מדוע לא תני ברישא רק החנווני ולא נקיט נמי הפועלים ולפמש"כ התוס' בכתובות (פ') דלא חשיב אותן שה"א דנוטלין בלא

שבועה א"ש דגם הפועלים מה"ד היו ראוים ליטול בלא שבועה כמ"ש הר"ן ולגי' הר"ן בבן ננס הוא נוטל בשבועה והם בלא שבועה י"ל דלא נקיט ברישא רק מה שהוא אליבא דכ"ע:

ומה שכ' הר"ן בטעמא דהן נשבעין לת"ק כיון דמפסיד בעה"ב כו'. לכאורה בפשוט י"ל כיון דחנווני מכחיש להו והיא קאי במקום בעה"ב כמש"כ בעצמו לקמן:

משנה ח

נתגלגלה לו שבועה ממ"א מגלגלין עליו אה"כ. עיין תוי"ט שדקדק דהל"ל נתחייב לו ול"נ דהתנא דק בלישני' לאשמעינן דאף ע"י שבועת גלגול מגלגלין כגון שאמר הריני משלם הטענה הראשונה אחר שגלגל ע"י שבועה על טענות אחרות דהדין הוא שאינו נפטר בזה משבועת הגלגול ושוב חזר וגלגל עליו עוד טענות אחרות דאף דמחמת טענה הראשונה כיון שכבר אמר הריני משלמה א"י שוב לגלגל מ"מ הואיל שנשאר עליו עדיין שבועת הגלגול מגלגל עוד על ידה אף שהיא עצמה אינה באה רק ע"י גלגול ועי' בב"י ססי' צ"ד מה שהביא בשם תשובת הרשב"א ובש"ך שם [אכן רש"י ותוס' בקדושין (ר"ד כ"ח) העתיקו נתחייב]:

שם והשביעית משמטת את השבועה. הר"ן כ' הטעם דכיון דהשמיטה אותו מקצת שהודה נמצא שאינו אלא כופר בכל כו' וא"כ כי כתבו ב"ד עליה פס"ד דשוב אינו משמט (שו"ע סי' ס"ז ס"ח) לא תהא גם השבועה נשמטת וכן שבועה עפ"י ע"א (וע"ש סע"ו וסע"ז) ולכאורה הטעם פשוט דהואיל דהשבועה באה במקום תשלומי ממון לכן כמו שאם היה עליו לשלם ממון היה נשמט כן גם השבועה הבאה חלופיו נשמטת: